

МИРГОРОД

Віолетта Олегівна
violettamirgorod@gmail.com

УДК 343.341.1

БАНДИТИЗМ (СТ. 257 КК УКРАЇНИ), РОЗБІЙ
(СТ. 187 КК УКРАЇНИ), ВИМАГАННЯ (СТ. 189
КК УКРАЇНИ) І ПРОБЛЕМИ
СПІВВІДНОШЕННЯ ЦИХ СКЛАДІВ ЗЛОЧИНІВBANDITRY (ARTICLE 257 OF THE CRIMINAL
CODE OF UKRAINE), ROBBERY (ARTICLE 187
OF THE CRIMINAL CODE OF UKRAINE),
EXTORTION (ARTICLE 189 OF THE CRIMINAL
CODE OF UKRAINE) AND PROBLEMS OF THE
RELATIONSHIP BETWEEN THESE CRIMESстудентка, Національний
юридичний університет
імені Ярослава МудрогоDOI: [https://doi.org/10.37634/efp.2021.5\(2\).2](https://doi.org/10.37634/efp.2021.5(2).2)ВОЛОДИНА
Оксана Олександрівнак.ю.н., доцент, викладач,
Національний юридичний
університет
імені Ярослава Мудрого

MYRHOROD Violetta – student, Yaroslav Mudryi National law university

VOLODINA Oksana – PhD in Law, Associate Professor, lecturer, Yaroslav Mudryi National law university

У статті розглянуто проблеми співвідношення бандитизму, розбою та вимаганням. Досліджено основні нормативні джерела вітчизняного законодавства. Автором проаналізовано особливості складів злочинів, їх кваліфікаційні ознаки, та проблемні питання у разі застосування цих знань на практиці правоохоронними та судовими органами. На основі проведеного дослідження автор доходить до висновку, що бандитизм, розбій та вимагання – це різні за своєю кримінально-правовою природою злочини, котрі мають свої унікальні особливості.

* * *

This paper examines the relationship between banditry, robbery committed by an organized, armed group of people and extortion, and the main normative sources of domestic legislation. In addition, official statistics provided to the Prosecutor General's Office of Ukraine were examined to assess the prevalence and risk of banditry.

The author analyzes the features of the corpus delicti, their qualifications, and problematic issues in the application of this knowledge in the practice of law enforcement and judicial authorities. The articles cover certain aspects of robbery, such as burglary and violence or the threat of intrusion. Particular attention is paid to the main features of the gang, namely: the number of subjects of the crime; stability; armament; the general purpose of the group members; way of committing a crime. Parallels were drawn between banditry and robbery, especially in terms of armaments, distribution of tasks between accomplices, their relationship, subordination and provision of a plan for further criminal activity. In distinguishing between robbery and extortion, a characteristic difference was established in the time limits of violence or the threat of its use: in robbery, they are aimed at taking possession of property immediately at the time of their use; in extortion: actions that involve violence or the threat of its use, aimed at obtaining property, as well as the requirement to transfer property, combined with the threat to use violence against the victim or his close relatives in the future. Also the actions which are offered for qualification in actions of the person of signs of investigated structures of crimes are defined. The types of damage caused to victims are analyzed.

Based on the study, the author concludes that banditry, robbery and extortion are different in their criminal law nature of crimes, which have their own unique features and differ significantly in the objects of encroachment, the objective parties, somewhat coinciding only object composition and subjective side.

Ключові слова: бандитизм, розбій, озброєність, організована група, банда

Keywords: banditry, robbery, armament, organized group, gang

ВСТУП

У наш час криміногенна ситуація в Україні є доволі нестабільною, що спричинено несприятливим політичним та соціально-економічним становищем у країні, що, так само, ставить під загрозу національну та громадську безпеку України. Одним з основоположних чинників, котрі суттєво впливають на ситуацію, є така форма негативної девіантної поведінки, як організаційна злочинність, зокрема озброєний бандитизм.

Бандитизм вважається одним із найбільш поширених та небезпечних проявів організованої злочинності не лише в Україні, а й в усьому світі. Це зумовлено, зокрема, такими чинниками, як високий рівень суспільної небезпеки бандитизму, його поєднанням з іншими тяжкими та особливо тяжкими злочинами, різ-

номанітністю злочинних форм і проявів, складністю кваліфікації та доказування різних його аспектів [1, с. 4].

За інформацією, наданою Генеральною прокуратурою України, упродовж останнього кварталу 2020 р. було зареєстровано 54 кримінальні правопорушення, кваліфікованих за ст. 257 Кримінального Кодексу України (далі – КК України), зокрема вчинених у складі організованих груп і злочинних організацій, і відповідно розпочато 54 кримінальні провадження цієї категорії. У визначений період правоохоронними органами закінчено досудове розслідування в кримінальних провадженнях, розпочатих за фактами 25 кримінальних правопорушень, вчинених організованими групами та злочинними організаціями. На кінець даного періоду повідомлення про підозру вручено особам у 49 кримінальних правопорушеннях [2].

Проте зазначена статистика не повністю відобра-

жає масштаби поширення бандитизму через відносно незначну частку розкриття, обмеженість практичних прийомів і способів відмежування суміжних із бандитизмом складів злочинів. Оскільки майже у 60 % порушених за фактом бандитизму кримінальних справ кваліфікація змінена на розбійний напад, засуджується лише четверта частина осіб, які вчинили злочини цієї категорії. Близько 25 % від загальної кількості засуджених за бандитизм раніше засуджувалися за вчинення інших злочинів (як правило, корисливої й насильницької спрямованості) [3].

Тому існує реальна необхідність у проведенні розмежування між бандитизмом, розбоєм та вимаганням та визначення їх співвідношення у вітчизняному законодавстві.

Аналіз останніх досліджень та публікацій

Проблемам, пов'язаним із кваліфікацією, кримінальною відповідальністю за бандитизм, розбій, вимагання, кримінально-правовою протидією цим злочинам, їх кримінально-правовій характеристиці присвячували свої роботи вітчизняні: Ю.В. Абакумова, Ю.В. Баулін, М.І. Бажанов, В.В. Василевич, В.В. Голіна, Ю.Г. Гаврилов, О.С. Ємельянов, А.Ф. Зелінський, М.П. Карпушин, О.О. Кваша, Є.К. Марчук, В.О. Навроцький, В.В. Сташис, В.Я. Тацій, П.Ф. Тельнов та ін.

Не зважаючи на те, що дані правові категорії розглядалися багатьма вченими, на сьогодні стосовно правової характеристики ст. 257 КК України, присвяченої бандитизму, ст. 187 КК України (розбій), а також ст. 189 КК України (вимагання) існує деяка складність та невизначеність.

Відтак, **МЕТА** статті – дослідження вітчизняних джерел задля виокремлення та розгляду співвідношення розбою бандитизму та вимагання, вивчення їх спільних ознак та формулювання пропозицій для теоретичного вирішення певних проблем, які можуть виникнути у разі застосування вказаних статей.

У процесі дослідження застосовані **МЕТОДИ** логічного узагальнення інформації, порівняння, аналізу та вивчення нормативних джерел, уточнення дослідженої інформації.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Аналізуючи доктринальні джерела та судову практику, можна зробити висновок, що проблема розмежування бандитизму й розбою (особливо у разі використання зброї), – одна з основних проблем кваліфікації. Схожими є діяння під час вчинення злочину, передбаченого ст. 257 КК України та ч. 4 ст. 187 КК України. Ці злочини за ступенем тяжкості належать до тяжких (ч. 1 ст. 187 КК України) або особливо тяжких злочинів (ст. 257, ч.ч. 2-4 ст. 187 КК України) та мета є обов'язковою ознакою суб'єктивної сторони в обох злочинах.

Насамперед розбій належить до найбільш небезпечних корисливо-насильницьких злочинів. У п. 6 Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику в справах про злочини проти власності» № 10 від 06.11.2009 р. надається визначення розбою, а саме розбій як злочин проти власності – це напад із метою заволодіння чужим майном, поєднаний із насильством, небезпечним для життя чи здоров'я потерпі-

лого, або з погрозою застосування такого насильства.

Як вбачається із вищевказаного, основним безпосереднім об'єктом злочину є право власності, крім цього, склад злочину, передбаченого ст. 187 КК України містить обов'язковий додатковий об'єкт, яким виступають життя та здоров'я потерпілого. Посягання, поєднане з проникненням до житла, приміщення чи сховища, відрізняється насамперед тим, що його об'єктом є майно до якого винна особа не має вільного доступу. Способи подолання перешкод у доступі до такого майна, можуть бути різноманітними й не обов'язково полягають у фізичному вторгненні в житло, приміщення чи сховище. Для висновку, чи було посягання на чуже майно поєднане з проникненням, визначальним є те, що об'єкт посягання знаходився у житлі, приміщенні чи сховищі і спосіб, обраний винною особою, був спрямований на заволодіння ним шляхом подолання перешкод у доступі до такого майна. Це підтверджує й усталена судова практика, узагальнена, зокрема, у п. 22 постанови Пленуму Верховного Суду України від 6 листопада 2009 р. № 10 «Про судову практику в справах про злочини проти власності»: «під проникненням у житло, інше приміщення чи сховище розуміється незаконне вторгнення до них будь-яким способом (із застосуванням засобів подолання перешкод або без їх використання; шляхом обману; з використанням підроблених документів тощо або за допомогою інших засобів), який дає змогу винній особі викрасти майно без входу до житла, іншого приміщення чи сховища» [1].

Тобто закон та судова практика не виключають, що «проникнення» може відбуватися без фізичного вторгнення до житла або приміщення, якщо використані винні засоби дають змогу викрасти майно без такого входу. Вичерпний перелік таких засобів неможливо сформулювати, враховуючи розвиток технологій та способів кримінальної поведінки.

Отже, застосування насильства, включаючи й насильство, яке є визначальною ознакою розбою, або погрози негайного застосування такого насильства, з метою змусити потерпілого самому передати нападнику майно, що перебуває в приміщенні, є одним зі способів «проникнення» до житла, приміщення чи сховища у значенні, яке надається цьому терміну у ст. 187 КК України.

Також відповідно до п. 17 Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про практику розгляду судами кримінальних справ про злочини, вчинені стійкими злочинними об'єднаннями» № 13 від 23.12.2005 р., бандитизм становить окремий різновид спільної злочинної діяльності, специфічними проявами якої в цьому разі є організація озброєної банди та участь у ній або у вчиненому нею нападі. Бандою необхідно визнавати озброєну організовану групу або злочинну організацію, яка попередньо створена з метою вчинення кількох нападів на підприємства, установи, організації чи на окремих осіб або одного такого нападу, який потребує ретельної довготривалої підготовки. Банду слід вважати створеною з моменту досягнення її учасниками згоди стосовно вчинення першого нападу за наявності планів відносно подальшої спільної злочинної діяльності такого ж характеру та за умови, що об'єднання набуло всіх обов'язкових ознак банди.

Водночас немає значення, чи передувала створенню банди стадія існування об'єднання як організованої групи або злочинної організації, чи банда була створена як така.

Основні ознаки банди: кількість – наявність у ній кількох (трьох і більше) суб'єктів злочину; стійкість – створення для зайняття злочинною діяльністю; озброєність – наявність зброї хоча б в одного її учасника; загальна мета учасників угруповання – вчинення нападів на окремих громадян; спосіб вчинення злочину – напад на окремих громадян. Відтак, бандою необхідно визнавати озброєну організовану групу або злочинну організацію, яка попередньо створена з метою вчинення кількох нападів на підприємства, установи, організації чи на окремих осіб або одного такого нападу, який потребує ретельної довготривалої підготовки [5]. Відповідно до ст. 257 КК України бандитизмом є організація озброєної банди з метою нападу на підприємства, установи, організації чи на окремих осіб, а також участь у такій банді або у вчинюваному нею нападі. Об'єктом бандитизму є громадська безпека. В.С. Комісаров вважає, що «юридична природа бандитизму полягає в тому, що він об'єднує дії, що мають різні безпосередні об'єкти посягання і спрямованість, в результаті чого утворюється якісно новий злочин. Через це бандитизм має і якісно новий об'єкт, складний за своїм змістом і не зводиться до жодного зі складових його компонентів» [8].

Відповідно до Закону України «Про національну безпеку України», громадська безпека й порядок – захищеність життєво важливих для суспільства та особи інтересів, прав і свобод людини і громадянина, забезпечення яких є пріоритетним завданням діяльності сил безпеки, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб та громадськості, які здійснюють узгоджені заходи із реалізації й захисту національних інтересів від впливу загроз [9].

Бандитизм – це завжди застосування зброї, а розбій може бути вчинений і без зброї; у розбії зброя використовується за призначенням, для бандитизму необхідна лише наявність зброї (розбійний напад кваліфікується в тих випадках, коли зброя була застосована в ході нападу, напад озброєної банди вважається таким, що вчинений, і тоді, коли наявна в членів банди зброя не застосовувалась) [6]. Озброєність банди характеризується двома моментами. Об'єктивно банда буде озброєна тоді, коли хоча б у одного з її учасників є предмети, які спеціально пристосовані для враження людей, не мають іншого (господарського, спортивного) призначення та на які поширюється спеціальний правовий режим (вони є об'єктом дозвільної системи або носіння їх громадянам заборонено). Використання бандитами зброї, на яку в установленому порядку видано дозвіл, не виключає озброєності банди. За суб'єктивною ознакою озброєність банди передбачає, що про наявність зброї й готовність її застосувати знають інші члени банди.

Наступною відмінністю є кількість учасників у вчиненні злочину: розбій може бути вчинений однією особою, а бандитизм – тільки озброєною групою (починаючи від трьох осіб), характерними ознаками якої, окрім озброєності, є стійкість, як внутрішня, так і зовнішня, та ієрархічність. Суб'єктом обох злочинів є фі-

зична осудна особа, яка досягла 14-річчя на момент вчинення даних злочинів.

Стійкість полягає у здатності банди забезпечити стабільність і безпеку свого функціонування, тобто ефективно протидіяти факторам, що можуть їх дезорганізувати, як внутрішнім (наприклад, невизнання авторитету або наказів керівника, намагання окремих членів об'єднання відокремитись чи вийти з нього), так і зовнішнім (недотримання правил безпеки щодо дій правоохоронних органів, діяльність конкурентів у злочинному середовищі тощо).

Ієрархічність злочинної організації полягає у підпорядкованості учасників останньої організатору й забезпечує певний порядок керування таким об'єднанням, а також сприяє збереженню функціональних зв'язків та принципів взаємозалежності його учасників або структурних частин у здійсненні спільної злочинної діяльності [5].

Дані дві характеристики становлять іншу суттєву відмінність розбою від бандитизму, адже під час організації розбою, що вчиняється групою осіб, може бути присутній елемент стихійності, відсутність стабільного складу та тісних взаємозв'язків між учасниками, тоді як організація банди завжди характеризується чітким розподілом обов'язків між учасниками, їх взаємопов'язаністю, єдиним підпорядкуванням та наявністю плану подальшої злочинної діяльності.

Суб'єктивна сторона обох складів злочинів характеризується виною у формі прямого умислу. Проте основною метою розбою є корисливий мотив, а саме заволодіння чужим майном. Натомість метою бандитизму є здійснення нападу на підприємства, установи, організації чи на окремих осіб. Це означає, що банда прагне досягнути злочинного результату за допомогою насильства або створення реальної загрози його застосування, діяти раптово, агресивно. Така мета сприяє тому, що рівень суспільної небезпечності бандитизму є вищим порівняно з розбоем.

З приводу закінченості злочинів, – дії обвинувачених можна кваліфікувати як закінчений бандитизм лише у випадках, коли банду дійсно було організовано. Так, у разі вчинення злочину до набуття об'єднанням усіх обов'язкових ознак банди, ці злочини за наявності до того підстав необхідно визнавати такими, що вчинені організованою групою чи злочинною організацією [4]. Організаційна ж діяльність, яка не дала такого результату, може розцінюватись як замах на бандитизм. Розбій вважається закінченим із моменту нападу, поєднаного із застосуванням насильства, небезпечного для життя чи здоров'я особи, або з погрозою застосування такого насильства, незалежно від того, заволоділа винна особа майном потерпілого чи ні [5]. Слід зазначити, що ч.ч. 1–3 ст. 187 КК України та ст. 257 КК України мають формальний склад злочину, на відміну від ч. 4 ст. 187 КК України, котра має матеріальний склад, що передбачає настання наслідків (тяжких тілесних ушкоджень).

Злочини спрямовані на заволодіння чужим майном поєднаним із погрозою застосування насильства або застосування такого є суміжними тому іноді виникають питання із відмежування одного злочину вказаної категорії від іншого. Одним із таких злочинів є вимагання, передбачене ст. 189 КК України. Під ви-

маганням розуміється вимога передачі чужого майна чи права на майно або вчинення будь-яких дій майнового характеру з погрозою насильства над потерпілим чи його близькими родичами, обмеження прав, свобод або законних інтересів цих осіб, пошкодження чи знищення їхнього майна або майна, що перебуває в їхньому віданні чи під охороною, або розголошення відомостей, які потерпілий чи його близькі родичі бажають зберегти в таємниці.

Спільною рисою даних злочинів є об'єкт посягання, а саме право власності та психічна та фізична недоторканість особи, особиста свобода, здоров'я. Проте склад вимагання може мати й інші додаткові факультативні об'єкти: честь, гідність, право на таємницю приватного життя та інші права громадян. Отож вимагання посягає на більш широке коло прав та інтересів особи.

Окрім цього, особливістю предмета вимагання є те, що ним може бути не тільки майно, яке на момент посягання знаходиться в потерпілого, а й майно, яке перебуває в цей момент у фактичному володінні винного (одержане ним у борг, на зберігання, для ремонту тощо). Володіючи певною річчю, вимагач може зажадати від її власника не пред'являти претензій до її повернення. Відтак майно як предмет вимагання відрізняється від предмета інших посягань на власність. Неможливо, наприклад, розбою заволодіти чужим майном, якщо воно на момент посягання вже знаходиться у винного. Предметом вимагання може бути також майно, якого немає в потерпілого в момент вимоги про його передачу й надходження якого до нього лише передбачається.

Під час вчинення як розбою, так і вимагання здійснюється вплив на особу потерпілого. Проте такий вплив у кожному складі злочину відрізняється за своїм характером. Верховний Суд колегією суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду в постанові № 760/19858/16-к від 8 жовтня 2019 р. зазначив, що погроза застосування насильства у разі розбою полягає у залякуванні негайним застосуванням фізичного насильства, небезпечного для життя і здоров'я потерпілого... Погроза у разі вимагання має місце тоді, коли винна особа, висловлюючи її в будь-якій формі (словами, жестами, демонстрацією зброї тощо), бажає, щоб у потерпілого склалося враження, що якщо він протидіятиме винній особі або не виконає її вимог, то ця погроза буде реалізована... Під час розмежування вимагання й розбою слід виходити з того, що у разі розбою насильство або погроза його застосування спрямовані на заволодіння майном у момент їх застосування. Водночас погроза являє собою такі дії чи висловлювання, які виражають намір застосувати насильство негайно. Дії, що полягають у насильстві або в погрозі його застосування, спрямовані на одержання майна у майбутньому, а також вимогу передати майно, поєднану з погрозою застосувати насильство до потерпілого або його близьких родичів у майбутньому, слід кваліфікувати як вимагання» [10].

Суб'єктом вимагання є фізична осудна особа, яка на момент вчинення злочину досягла 14-річного віку. Із суб'єктивної сторони вимагання характеризується тільки прямим умислом. Під час вчинення злочину винний має за мету незаконно одержати чуже майно,

право на нього або домогтися вчинення потерпілим інших дій майнового характеру.

Вимагання вважається закінченим складом злочину з моменту пред'явлення вимоги, поєднаної з відповідними погрозою чи насильством.

ВИСНОВКИ

Отже, за кваліфікації діянь, передбачених ст.ст. 187, 189, 257 КК України судам та правоохоронним органам слід враховувати ознаки даних злочинів.

Бандитизм від розбою та вимагання відрізняє особливий об'єкт посягання, а саме громадська безпека, що робить його одним із найнебезпечніших злочинів, що вчиняються на даний час. Розбій та вимагання посягають насамперед на відносини власності, а вже потім на життя, честь та гідність осіб.

Об'єктивну сторону бандитизму складає: 1) діяння у формі організації озброєної банди, участі у банді, участі у нападі, вчинюваному бандою; 2) засіб вчинення злочину – зброя. Також цей елемент складу злочину бандитизму характеризується способом вчинення діяння у формі нападу. З об'єктивної сторони розбій вчиняється у формі нападу з метою заволодіння чужим майном, поєднаного із насильством, небезпечним для життя чи здоров'я особи, яка зазнала нападу, або з погрозою застосування такого насильства. Вимагання ж характеризується двома взаємопов'язаними діями: 1) пред'явленням майнової вимоги; 2) погрозою застосування насильства, знищення або пошкодження майна, заподіяння іншої шкоди.

Усі три злочини поєднує суб'єкт, а саме фізична осудна особа, котра досягла чотирнадцяти років. Відмінність полягає лише в кількісній ознаці (у разі бандитизму – 3 і більше суб'єктів, а розбою та вимагання – 1 або більше суб'єктів).

Суб'єктивна сторона бандитизму, розбою та вимагання характеризується виною у формі прямого умислу. З приводу мети, – для ст. 257 КК України (бандитизм) – напад на підприємства, організації, установи, або окремих осіб, а для ст. 187 КК України (розбій) та ст. 189 (вимагання) – заволодіння чужим майном.

Зважаючи на викладене, можна зробити висновок, що бандитизм, розбій та вимагання – це різні за своєю кримінально-правовою природою злочини, котрі мають свої унікальні особливості, а саме: родовий об'єкт посягання, рівень організованості і стійкості злочинного об'єднання, обов'язковість озброєності під час бандитизму, а також мета та мотив посягання.

Список використаних джерел

1. Бердиківський В.В. Кримінологічна характеристика та заходи запобігання бандитизму: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08 / Київ. нац. ун-т внутр. справ. Київ, 2010. 20 с.
2. Єдиний звіт про кримінальні правопорушення по державі за грудень 2020 року. URL: https://old.gp.gov.ua/ua/stst2011.html?dir_id=114140&libid=100820&c=edit&c=fo (дата звернення: 25.04.2021).
3. Голіна В.В. Кримінологічні та кримінально-правові проблеми боротьби з бандитизмом: соціально-правове і кримінологічне дослідження: монографія. Харків: Регіон-інформ, 2004. 212 с.
4. Постанова Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику в справах про злочини проти власності» № 10 від 06.11.2009. URL: <https://zakon>.

rada.gov.ua/laws/show/v0010700-09#Text

5. Постанова Пленуму Верховного Суду України «Про практику розгляду судами кримінальних справ про злочини, вчинені стійкими злочинними об'єднаннями» від 23.12.2005 р. № 13. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0013700-05#Text> (дата звернення: 25.04.2021).

6. Коментар до ст. 257. Бандитизм. URL: <http://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/254.php>

7. Коментар до ст. 187. Розбій. URL: <http://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/184.php> (дата звернення: 25.04.2021).

8. Комиссаров В.С. Уголовная ответственность за бандитизм: дисс. ... канд. юрид. наук.: 12.00.08. М., 1983. 194 с.

9. Про національну безпеку України: Закон від 21.06.2018 № 2469-VIII. Дата оновлення: 23.04.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>

10. Постанова колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду в справі № 760/19858/16-к провадження № 51-2267км19. URL: https://protocol.ua/ru/vs_kks_rozbiy_ta/

References

1. Berdykivskiy V.V. Criminological characteristics and measures to prevent banditry: abstract ... Phd in law: 12.00.08 / Kyiv National University of Internal Affairs. Kyiv, 2010. 20 p. [in Ukrainian].

2. The only report on criminal offenses in the country for December 2020. URL: https://old.gp.gov.ua/ua/stst2011.html?dir_id=114140&libid=100820&c=edit&c=fo

[in Ukrainian].

3. Holina V.V. Criminological and criminal law problems of combating banditry: socio-legal and criminological research. Kharkiv: Rehon-inform, 2004. 212 p. [in Ukrainian].

4. Resolution of the Plenum of the Supreme Court of Ukraine “On judicial practice in cases of crimes against property” of 06.11.2009 № 10. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0010700-09#Text> [in Ukrainian].

5. Resolution of the Plenum of the Supreme Court of Ukraine «On the practice of consideration by courts of criminal cases on crimes committed by stable criminal associations» of 23.12.2005 № 13. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0013700-05#Text> [in Ukrainian].

6. Commentary on Article 257. Banditry. URL: <http://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/254.php> [in Ukrainian].

7. Commentary on Article 187. Robbery. URL: <http://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/184.php> [in Ukrainian].

8. Komissarov V.S. Criminal liability for banditry: diss. ... Phd in law: 12.00.08. Moscow, 1983. 194 p. [in Russian].

9. On the national security of Ukraine: Law of Ukraine of 21.06.2018 № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>

10. Resolution of the panel of judges of the Second Judicial Chamber of the Criminal Court of Cassation of the Supreme Court in the case № 760/19858/16-k proceedings № 51-2267км19. URL: https://protocol.ua/ru/vs_kks_rozbiy_ta/ [in Ukrainian].